

Sygn. akt V CSK 520/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku B. K. , U. U. , I. G., M. K. , S. B. i W. C.
o założenie księgi wieczystej i wpis prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 27 czerwca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 czerwca 2019 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 389⁹ § 1 pkt 4) k.p.c., oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazali, że zastosowanie wskazanych przez nich przepisów prawa, których naruszenie w ich ocenie ma skutkować oczywistą zasadnością skargi, było – w okolicznościach sprawy ustalonych przez

Sądy obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście nieprawidłowe.

Dokument w postaci wypisu z rejestru gruntów należy wprowadzić do kategorii dokumentów urzędowych, lecz jego funkcja - w odniesieniu do wpisów w księdze wieczystej - polega na tym, iż stanowi on podstawę oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej (art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r. poz. 725 ze zm., dalej jako: „p.g.k.”, i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 2204, dalej jako: „u.k.w.h.”), nie może natomiast być podstawą ujawnienia prawa własności w księdze wieczystej (art. 34 zdanie drugie w związku z art. 31 u.k.w.h.). To na podstawie wpisów dotyczących właściciela nieruchomości w księdze wieczystej dokonywane są odpowiednie wpisy w ewidencji, a nie odwrotnie (art. 20 ust. 2 pkt 1), art. 23 ust. 1 pkt 2) i art. 24 ust. 2b lit. b) p.g.k. i § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków, jedn. tekst: Dz. U. z 2019, poz. 393, dalej jako: „Rozporządzenie”). W tym kontekście przepis § 52 ust. 7 Rozporządzenia, stanowiący, że dokument w postaci wypisu z rejestru gruntów ma klauzulę wskazującą, iż przeznaczony jest on do dokonywania wpisu w księdze wieczystej, nie zmienia tej oceny, gdyż odnosi się od kwestii oznaczenia nieruchomości w księdze wieczystej, a nie wpisu prawa własności tej nieruchomości w księdze.

Reguły te mają zastosowanie nie tylko w sytuacji, w której chodzi o kolejny wpis w księdze wieczystej, ale również o założenie księgi wieczystej przez dokonanie pierwszego wpisu (por. w związku z tym postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 145/14, OSNC 2016, nr 2, poz. 22).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

jw